— Nu-i loc! Nu-i loc! strigară în cor cînd o văzură pe Alice venind.

— Ba e loc berechet! răspunse Alice, supărată, și se așeză pe un fotoliu mare din capul mesei.

— Servește-te cu vin, o pofti iepurașul de martie, vorbindu-i încurajator.

Alice aruncă o privire pe masă, dar nu văzu decît ceai.

— Nu văd vin! exclamă ea.

— Nici nu este, răspunse iepurașul de martie.

— Atunci n-a fost tocmai cuviincios din partea ta să mi poftești să iau, spuse Alice, furioasă.

— Dar nici din partea ta să te așezi nepoftită! exclamă iepurașul de martie.

— N-am știut că e masa voastră — făcu Alice — căci e pusă pentru mai mulți, nu numai pentru trei!

— Ar trebui să te tunzi, se amestecă pălărierul. (După ce o privise foarte curios pe Alice cîtăva vreme, acestea fură primele cuvinte pe care le rosti.)

— Mai bine ai învăța să nu te legi de oameni — spuse Alice aspru — nu ești de loc politicos!

La auzul acestor vorbe, pălărierul făcu ochii mari, dar nu spuse decît:

— De ce seamănă corbul cu o masă de scris?

„Ei bravo — gîndi Alice — poate că așa o să petrecem puțin. Îmi pare bine că au început să spună cimilituri"...

— Cred că pe asta o știu, adăugă ea cu glas tare.

— Vrei să spui că te crezi în stare s-o dezlegi? întrebă iepurașul de martie. Ar trebui să spui lămurit dacă o crezi sau nu! urmă el.